

אשר תצלינה כל אזנים לשמע, ועוד תתכחש לדברי אלהים חי ותחרף מערכותיו בדברי כפירה בתקומת ישראל על אדמת קדשו, בנגוד לכל חזון הקדש אשר בדבר ד' ונבואתו הקדושה, אשר רק על-פי דברו הנאמן על-ידי נביאיו פרתה אמתה עמך ברית לעזר לך להקים שוממות הארץ הקדושה, אשר קדשתה באה לה בעבר, בהנה ובעתיד, רק מתוך שהיא חבלך ונחלתך, נחלת ד' אשר בחר לעם-סגלתו, - הנה ידענו נכונה מה הוא הכח של כל מנאצי ד' המחרפים והמגדפים, ואנחנו בשם אלהינו נדגל ונתעודד ונדע נאמנה, כי לא יעלה בידה להפר עצת ד' הנצחית, ובמסלתנו הקדושה נצעד הלאה, ותשועת ד' לנצח תשגבנו".

אכן בבדידות-יחידותנו, בטחון עצמתנו, ובברית קדשנו - עם דבר אלהינו מלכו של עולם, "כי לד' עין אדם וכל שבטי ישראל"³⁶, גבורת נצחוננו.

"יצב גבלת עמים למספר בני ישראל - חלק ד' עמו"³⁷, ומתוך מערכות גבולות אלה, בעולם ובאדם פלו, קביעות יחסינו עם עמים ומשקלי זכויותיהם וערך ממשיותם.

אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בד'³⁸.

(הצפה, י"ג בתמוז ה'תש"ו)

מהו המושג המיושם ?

36. זכריה ט, א.

37. דברים לב, ח-ט.

38. שם לג, כט.

לה שפה, ספרות. שיש לה צבא - התחילה להכיר במלחמת עולם זו. ועל כלם יודעת היא, שיש לה אור חיים מיחדים, שהם מעטרים אותה ומעטרים את העולם פלו על-ידה, ועל-ידי כל זה יחד יודעת היא את חסנה פי עז לה באלהי אמת"³².

באספה פמבית בלונדון, לשם הבעת תודה לממשלה האנגלית אחרי פרסום הצהרת בלפור, אמר אדוני אבי מורי ורבי הרב זכר צדיק לברכה: על-פי דברי חכמינו זכרונם לברכה (ויקרא רבה פרשה כה) על "עץ חיים למחזיקים בה", כי תלמיד-חכם, מתוך שהוא קבוע בתורה, הוא דבק בחיוניות נצחיותה, והמחזיק בו מסייע לו ותומך בו, הוא לפי זה מתקשר במדת נצחיותו וממשיך מתוכה את קיום חייו, - כן יש, לא דוקא להודות, אלא ביחוד לברך את אנגליה על זכות זו, שזכתה להיות מחזיק, מסייע ותומך, בתקומת נצחיותה של כנסת-ישראל, התלמיד-חכם שבאמות³³, אשר לפי אותה מדה של עמדת זכותה זו, כן תחול עליה הברכה של זכות קיומה ותקף שלטונה.

ואלה היו דברי קדשו בכרוזו הגדול בשנת תר"ץ³⁴:

"ידעו כל באי עולם, כי לא איזו ממלכת גויים נתנה לנו יד ושם על אדמת הקדש, כי רק יד קדוש ישראל אלהי כל הארץ, שדברו נאמן וקים לעד, היא אשר נתנה לנו את אדמת הקדש לירשת עולם, למען נהיה עליה לאור גויים ולישועת אפסי ארץ. ואם איזו מממשלה שהיא, אחרי אשר עליה נפל הגורל מאת ההשגחה העליונה, להיות מעז ומחסה לעם נרדף, לגוי קו וקו ומבוסה, אשר בזאו נהרים ארצו³⁵, היא תבגד במשלתה, ולא די לה מה שתחת חסותה נשפך דם נקיים קדושים וטהורים, ונעשו דברי טמאה, שעורריות ונבלות,

32. אורות מאופל, המלחמה ז.

33. *שוב מובא בחלק ב, מאמר "חיי שעה וחיי עולם" הע' 158, ומי-מרום ו עמ' קמז.

34. *כרוז "עמי הגדול, ישראל, עם אלקים חיים ומלך עולמים!", נתפרסם בקשר לגזירת "הספר הלבן", בשנת ה'תר"ץ, נדפס ב"מאמרי-הראי"ה" עמ' 359-358.

35. ישעיה יח, ב, ז.